ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a patra extinsă)

9 martie 2022 *

„Acțiune în anulare – Reprezentare de către un avocat care nu are calitatea de terț independent față de reclamant – Inadmisibilitate”

În cauza T-727/20,

**Nigar Kirimova**, cu domiciliul în München (Germania), reprezentată de A. Parassina și A. García López, avocați,

reclamantă,

împotriva

**Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)**, reprezentat de G. Predonzani și A. Söder, în calitate de agenți,

pârât,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE, prin care se urmărește anularea deciziei directorului executiv al EUIPO din 30 septembrie 2020 de respingere a cererii reclamantei de derogare de la cerința de a avea cetățenia unuia dintre statele membre ale Spațiului Economic European (SEE), de care depinde înscrierea în lista reprezentanților autorizați de acest oficiu,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă),

compus din domnul S. Gervasoni, președinte, domnii L. Madise și P. Nihoul, doamna R. Frendo (raportoare) și domnul J. Martín y Pérez de Nanclares, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

dă prezenta

* Limba de procedură: engleza.

# Ordonanță

## Istoricul litigiului

1 Reclamanta, doamna Nigar Kirimova, era, la data faptelor, juristă în cadrul cabinetului Brandstock Legal Rechtsanwaltgesellschaft mbH (denumit în continuare „Brandstock Legal”). La 10 octombrie 2019, ea a depus la Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) o cerere de înscriere în lista reprezentanților autorizați la acest oficiu în conformitate cu articolul 120 din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1). Întrucât avea cetățenie azeră, ea a solicitat simultan, în temeiul alineatului (4) litera (b) al acestui articol, o derogare de la cerința de a avea cetățenia unuia dintre statele membre ale Spațiului Economic European (SEE), prevăzută la articolul 120 alineatul (2) litera (a) din regulamentul menționat (denumită în continuare „condiția privind cetățenia”).

2 Prin scrisoarea din 30 ianuarie 2020, EUIPO a informat-o pe reclamantă că cererea sa de derogare era inadmisibilă, întrucât nu era susținută de elementele de probă necesare.

3 La 9 martie și la 13 martie 2020, reclamanta și-a prezentat observațiile ca răspuns la scrisoarea din 30 ianuarie 2020.

4 La 30 septembrie 2020, directorul executiv al EUIPO a respins cererea de derogare de la condiția privind cetățenia, introdusă de reclamantă (denumită în continuare „decizia atacată”).

## Procedura și concluziile părților

5 Prin cererea introductivă semnată de o avocată membră a cabinetului Brandstock Legal și depusă la grefa Tribunalului la 7 decembrie 2020, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

6 În cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din regulamentul său de procedură, Tribunalul a invitat-o pe reclamantă să indice orice raport de muncă pe care l-ar putea avea cu avocata sa. Reclamanta a răspuns acestei invitații la 20 ianuarie 2021.

7 EUIPO a depus memoriul în apărare la 21 aprilie 2021.

8 La 7 iunie 2021, reclamanta a depus memoriul în replică, iar la 23 iulie 2021, EUIPO a depus duplica.

9 Prin decizia din 21 septembrie 2021, în temeiul articolului 27 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, președintele Tribunalului a reatribuit prezenta cauză unui alt judecător raportor, în scopul unei optimizări a capacităților de judecată ale Tribunalului și, prin urmare, în interesul unei bune administrări a justiției.

10 La propunerea Camerei a patra a Tribunalului, acesta a decis, în temeiul articolului 28 din Regulamentul de procedură, să trimită cauza în fața unui complet de judecată extins.

11 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– modificarea deciziei atacate în sensul de a i se acorda o derogare de la condiția privind cetățenia, în temeiul articolului 120 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul 2017/1001;

– modificarea deciziei atacate în sensul obligării EUIPO să o înscrie în lista reprezentanților autorizați în temeiul articolului 120 din Regulamentul 2017/1001;

– obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

12 EUIPO solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

## În drept

13 Fără a ridica o excepție de inadmisibilitate prin înscris separat în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, EUIPO invocă inadmisibilitatea acțiunii.

14 EUIPO susține că, în temeiul articolului 19 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, o parte nu este autorizată să acționeze ea însăși, ci trebuie să recurgă la serviciile unui avocat și că din jurisprudență rezultă că un avocat în sensul acestei dispoziții este un terț independent de partea pe care o reprezintă în justiție, din punct de vedere structural, ierarhic și funcțional. Or, avocata care a introdus acțiunea în numele reclamantei era, la data introducerii acțiunii, avocată în același cabinet cu reclamanta, exercita funcția de superior ierarhic al acesteia și nu ar îndeplini, așadar, condiția de a fi un terț independent. Prin urmare, acțiunea ar fi afectată de un viciu care nu poate fi remediat și, ca atare, ar fi inadmisibilă.

15 În temeiul articolului 129 din Regulamentul de procedură, la propunerea judecătorului raportor, Tribunalul poate oricând, din oficiu, după ascultarea părților, să decidă să se pronunțe prin ordonanță motivată asupra cauzelor de inadmisibilitate pentru motive de ordine publică. În speță, Tribunalul, întrucât se consideră suficient de lămurit de înscrisurile din dosar, decide să se pronunțe prin ordonanță motivată, fără continuarea procedurii.

16 Trebuie amintit că articolul 19 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din statutul menționat, prevede că părțile, altele decât statele membre și instituțiile Uniunii Europene, statele părți la Acordul privind SEE și Autoritatea de supraveghere a Asociației Europene a Liberului Schimb, menționată de acest acord, trebuie să fie reprezentate de un avocat. Al patrulea paragraf precizează că numai un avocat autorizat să practice în fața unei instanțe a unui stat membru sau a unui alt stat parte la Acordul privind SEE poate reprezenta sau asista o parte în fața instanțelor Uniunii.

17 În ceea ce privește noțiunea de avocat, trebuie observat că, în lipsa unei trimiteri făcute de articolul 19 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene la dreptul național al statelor membre, aceasta trebuie interpretată în mod autonom și uniform în întreaga Uniune, ținând seama nu numai de modul de redactare a acestei dispoziții, ci și de contextul și de obiectivul său (a se vedea Hotărârea din 4 februarie 2020, Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2020:73, punctul 57 și jurisprudența citată).

18 Potrivit unei jurisprudențe constante, din modul de redactare a articolului 19 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene reiese că, în vederea introducerii unei acțiuni în fața Tribunalului, o parte, în sensul acestei dispoziții, este obligată să recurgă la serviciile unui terț (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 februarie 2020, Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2020:73, punctul 58 și jurisprudența citată).

19 Obiectivul cerinței unei reprezentări legale asigurate de un terț corespunde concepției rolului avocatului, care intervine în interesul unei bune administrări a justiției și mai ales pentru protejarea și apărarea în condiții optime a intereselor mandantului său, în deplină independență, precum și cu respectarea legii și a normelor profesionale și deontologice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 februarie 2020, Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2020:73, punctele 61 și 62 și jurisprudența citată).

20 Problema independenței avocatului trebuie să fie apreciată și în raport cu dreptul oricărei persoane la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești și cu dreptul de a fi consiliat, apărat și reprezentat, garantate de articolul 47 primul și al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauzele conexate Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2019:774, punctele 78 și 104). În această privință, trebuie luat în considerare faptul că reprezentarea în justiție impune o relație de încredere întemeiată pe o alegere privată și de natură contractuală, justițiabilul fiind liber să își aleagă avocatul, acesta fiind liber, în principiu, să își aleagă clienții (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauzele conexate Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2019:774, punctul 111).

21 Prin urmare, ținând seama de rolul pe care și-l asumă avocatul în protecția jurisdicțională efectivă a intereselor mandantului său (a se vedea punctul 19 de mai sus) și de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, orice ingerință în relația dintre acesta și clientul său trebuie să se bazeze pe motive serioase care evidențiază o necesitate clară și imperativă de „a proteja reclamantul de avocatul său” (Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauzele conexate Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2019:774, punctul 111). În consecință, așa cum a statuat Curtea, independența avocatului nu înseamnă lipsa oricărei legături cu clientul său, ci lipsa unor legături care aduc în mod vădit atingere capacității sale de a-și asigura misiunea de apărare servind în condiții optime interesele acestuia (Hotărârea din 4 februarie 2020, Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2020:73, punctele 64 și 67).

22 Având în vedere articolul 19 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, jurisprudența întemeiată pe acesta și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, posibilitatea instanței Uniunii de a respinge cererile introductive ca inadmisibile fiind astfel limitată doar la cazurile de lipsă vădită de independență a avocatului, rezultă, *a contrario*, că competența de a soluționa toate celelalte dificultăți rezultate din conflicte sau din suprapuneri de interese revine, în principiu, autorităților naționale abilitate în acest scop, în special celor învestite cu competențe deontologice și disciplinare, instanța Uniunii nefiind necesar să intervină decât cu titlu de excepție.

23 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, excepțiile sunt de strictă interpretare pentru ca regulile generale să nu fie golite de conținut (a se vedea Hotărârea din 22 aprilie 2010, Comisia/Regatul Unit, C-346/08, EU:C:2010:213, punctul 39 și jurisprudența citată).

24 În consecință, situațiile de natură să împiedice avocatul să își reprezinte mandantul trebuie să aibă o asemenea natură și intensitate încât să devină evident că avocatul, chiar dacă, din punct de vedere formal, este un terț în raport cu reclamantul, are legături economice sau personale fie cu litigiul, fie cu una dintre părțile care pun în discuție adevărata sa independență (Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauzele conexate Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2019:774, punctul 137). Cu alte cuvinte, aceste legături trebuie să constituie motive serioase care să conducă la concluzia că avocatul nu este suficient de detașat pentru a proteja și a apăra în condiții optime interesele clientului său (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 februarie 2020, Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2020:73, punctele 61 și 62).

25 În această privință, pentru a se garanta că avocatul are cu adevărat calitatea de terț independent, trebuie să se țină seama de mediul profesional în care acesta intervine cu ocazia cauzei deduse judecății instanței Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2012, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej și Polonia/Comisia, C-422/11 P și C-423/11 P, EU:C:2012:553, punctul 25).

26 Astfel, reprezentarea reclamantului de către o persoană care îi este salariată sau care este dependentă de el din punct de vedere economic nu poate îndeplini cerința unei reprezentări de către un terț independent (Ordonanța din 5 septembrie 2013, ClientEarth/Consiliul, C-573/11 P, nepublicată, EU:C:2013:564, punctul 13).

27 Cu toate acestea, nerespectarea cerinței de independență a avocatului poate fi constatată într-o mare varietate de alte situații de fapt care trebuie, prin urmare, să fie examinate de la caz la caz (a se vedea în acest sens Ordonanța din 20 noiembrie 2017, BikeWorld/Comisia, T-702/15, EU:T:2017:834, punctul 35, și Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauzele conexate Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2019:774, punctul 64).

28 Astfel, Curtea a statuat, desigur, că simpla legătură care rezultă dintr-un contract de drept civil privind o activitate didactică era insuficientă pentru a-i nega profesorului în discuție capacitatea de a-și reprezenta universitatea în calitate de avocat (Hotărârea din 4 februarie 2020, Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2020:73, punctele 66-68). Cu toate acestea, în speță, litigiul privea rezilierea unui acord între universitatea reclamantă și Agenția Executivă pentru Cercetare (REA) privind subvenționarea unui proiect de cercetare Cossar (Cooperative Spectrum Sensing Algorithms for Cognitive Radio Networks), care nu privea nicidecum contextul profesional al reprezentantului său, ce consta numai în predarea dreptului internațional privat. Cu alte cuvinte, litigiul nu avea nicio legătură cu munca avocatului în cadrul mandantei sale.

29 Ilustrând diversitatea situațiilor care trebuie luate în considerare, Curtea a apreciat, în schimb, că nu este suficient de independent de persoana juridică pe care o reprezintă avocatul care este învestit cu competențe administrative semnificative în cadrul acesteia sau care ocupă în aceasta funcții înalte de conducere (a se vedea în acest sens Ordonanța din 29 septembrie 2010, EREF/Comisia, C-74/10 P și C-75/10 P, nepublicată, EU:C:2010:557, punctele 50 și 51, și Ordonanța din 6 aprilie 2017, PITEE/Comisia, C-464/16 P, nepublicată, EU:C:2017:291, punctul 25).

30 De asemenea, Tribunalul a apreciat că deținerea a 10 % din capitalul societății reclamante îl împiedica pe avocat să îndeplinească condiția de a avea calitatea de terț independent în raport cu aceasta (Ordonanța din 20 noiembrie 2017, BikeWorld/Comisia, T-702/15, EU:T:2017:834, punctele 37, 38, 40 și 41, și Concluziile avocatului general Bobek prezentate în cauzele conexate Uniwersytet Wrocławski și Polonia/REA, C-515/17 P și C-561/17 P, EU:C:2019:774, punctul 43), chiar și în lipsa oricărui raport de subordonare rezultat dintr-un contract de muncă între aceștia.

31 Mai mult, Curtea a statuat că avocații care nu erau angajați de partea pe care o reprezentau, ci de o entitate care era legată de aceasta nu respectau cerința de independență întrucât, chiar dacă cele două entități erau în mod formal separate, interesele lor erau în mare măsură comune (Hotărârea din 6 septembrie 2012, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej și Polonia/Comisia, C-422/11 P și C-423/11 P, EU:C:2012:553, punctul 25).

32 În speță, din dosar reiese că reclamanta ocupa, la data depunerii cererii introductive, un post de jurist în cadrul cabinetului Brandstock Legal și că doamna Parassina, avocata semnatară a acțiunii, era avocată în același cabinet. Mai precis, reclamanta făcea parte chiar din echipa pe care aceasta o conducea și era adjunctul ei.

33 Prin urmare, reclamanta și avocata sa aveau raporturi profesionale deosebit de strânse.

34 De asemenea, nu se poate acorda încredere afirmațiilor în sens contrar furnizate de reclamantă în răspunsurile sale la măsura de organizare a procedurii menționată la punctul 6 de mai sus, cu alte cuvinte după ce i s-a atras atenția asupra problemei pe care ar putea să o ridice reprezentarea sa, potrivit cărora între avocata sa și ea nu ar exista nicio legătură de dependență structurală sau funcțională, întrucât raportul lor este de natură orizontală, iar nu verticală, și, mai mult, ele ar face parte din două structuri organizaționale distincte.

35 În plus, legăturile dintre reclamantă și doamna Parassina erau cu atât mai strânse cu cât prezentul litigiu privește în mod direct profesia reclamantei, profesie pe care ea o exercita, la data depunerii acțiunii, în cadrul aceluiași cabinet cu doamna Parassina și sub conducerea acesteia. Astfel, acțiunea are ca obiect refuzul de a acorda reclamantei o derogare fără care aceasta nu poate obține o autorizație de reprezentantă a unor persoane fizice sau juridice în fața EUIPO. Or, activitatea sa la Brandstock Legal și în cadrul echipei conduse de doamna Parassina consta tocmai în examinarea dosarelor de proprietate intelectuală.

36 De asemenea, trebuie arătat în această privință că reclamanta a introdus cererea sa de înscriere în lista reprezentanților autorizați la EUIPO și cererea sa de derogare de la condiția privind cetățenia prin faxul angajatorului său și că, deși a menționat adrese poștale și electronice private în aceste două cereri, a indicat și adresa sa electronică profesională. Prin același fax și-a prezentat reclamanta observațiile, la 9 martie și la 13 martie 2020, ca răspuns la scrisoarea din 30 ianuarie 2020.

37 Din documentele din dosar și din înscrisurile de procedură reiese de asemenea că Brandstock Legal, în general, și doamna Parassina, în special, și-au exprimat în mod repetat interesul pentru cererea adresată EUIPO de reclamantă și pentru soluționarea litigiului.

38 În primul rând, o scrisoare de recomandare din data de 6 martie 2020, semnată de avocata reclamantei sub antetul și în numele Brandstock Legal, a fost redactată în scopul derulării procedurii în fața EUIPO, în susținerea cererii de reexaminare din 9 martie 2020, și prezentată în

anexă la această cerere. În scrisoarea respectivă, avocata reclamantei sublinia contribuția semnificativă pe care aceasta din urmă o aducea la activitatea cabinetului și încheia arătând că „am fi foarte recunoscători dacă [aceasta] ar fi autorizată ca reprezentant” de către EUIPO.

39 În al doilea rând, așa cum arată EUIPO, cererea introductivă menționează că Brandstock Legal, a cărei activitate, potrivit reclamantei, este consacrată exclusiv mărcilor și proprietății intelectuale, „suportă toate cheltuielile legate de înscrierea [acesteia] în registrul irlandez [al mărcilor], întrucât este și în interesul [cabinetului] ca o calificare formală a reclamantei să reflecte în mod corect conținutul activității sale”.

40 În al treilea rând, în cererea introductivă se arată că „reclamanta este reprezentată de doamna Parassina însăși, întrucât, în calitate de supervizor, aceasta știe mai bine decât oricine că reclamanta este foarte calificată”. Pentru a ilustra aceste afirmații, cererea introductivă precizează că, „în diferitele cereri de ofertă prin care se urmărește atragerea de noi clienți, echipa Brandstock [Legal] furnizează «organigrame» care indică echipa însărcinată să lucreze pe portofolii, în care reclamanta este prezentată ca unul dintre membrii cei mai vechi și mai experimentați ai echipei însărcinate să promoveze [cabinetul]”.

41 În al patrulea rând, cererea introductivă menționează că „reclamantei i-a fost repartizat portofoliul specific [al unui] client, ținând seama de cererile [acestuia], de portofoliul său mare și de importanța sa pentru Brandstock Legal, întrucât ea este una dintre cele mai bune și mai competente angajate ale cabinetului”.

42 În al cincilea rând, cererea introductivă subliniază în mod explicit că „înscrierea reclamantei în lista reprezentanților autorizați a EUIPO este […] importantă pentru [cabinet] și pentru echipă”, astfel încât „decizia atacată cauzează un prejudiciu nu numai reclamantei, ci și [cabinetului menționat]”.

43 Pe de o parte, reiese cu claritate din astfel de elemente că, la data depunerii acțiunii, cabinetul Brandstock Legal, în care doamna Parassina conducea un departament, avea un interes direct în soluționarea litigiului. Pe de altă parte, rezultă de asemenea că nu se poate acorda credit afirmațiilor reclamantei, care figurează în replică, potrivit cărora doamna Parassina ar reprezenta-o numai în calitate de prietenă și că Brandstock Legal nu ar avea un interes special ca ea să fie înregistrată ca agent în domeniul mărcilor.

44 Reclamanta pretinde, desigur, că nu avea nevoie de o înscriere în lista reprezentanților autorizați de EUIPO pentru a-și păstra locul de muncă.

45 Nu este mai puțin adevărat că, având în vedere, pe de o parte, mediul profesional ce caracterizează prezenta cauză, și anume existența unor raporturi strânse între reclamantă, reprezentanta sa și Brandstock Legal, și având în vedere, pe de altă parte, convergența profundă și explicită a intereselor economice ale protagoniștilor, doamna Parassina nu era, fără îndoială, la data introducerii acțiunii, suficient de detașată pentru a proteja și a apăra în condiții optime interesele clientei sale și se afla, așadar, într-o situație care îi afecta în mod vădit capacitatea de a îndeplini această sarcină (a se vedea punctele 19, 21 și 24 de mai sus).

46 În consecință, este necesar să se considere că doamna Parassina nu poate să fie privită ca terț independent și, prin urmare, să se prezinte ca „avocat” terț independent, în sensul articolului 19 al treilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.

47 Pe de altă parte, legătura specială care unea Brandstock Legal și pe doamna Parassina de reclamantă și care determina interesul specific al acestora în litigiu a fost, desigur, ruptă după introducerea acțiunii prin faptul că aceasta din urmă a ales să își continue cariera în calitate de consilier în domeniul mărcilor la sediul german al unei societăți internaționale, iar reclamanta este, desigur, asistată în prezent de un al doilea avocat, exterior cabinetului Brandstock Legal. Cu toate acestea, trebuie amintit, pe de o parte, că admisibilitatea unei acțiuni se apreciază prin raportare la situația de la momentul depunerii cererii introductive [a se vedea Ordonanța din 16 ianuarie 2020, Hemp Foods Australia/EUIPO – Cabrejos (Sativa), T-128/19, nepublicată, EU:T:2020:3, punctul 20 și jurisprudența citată] și, pe de altă parte, că cerința referitoare la semnarea de către un avocat autorizat să practice în fața unei instanțe a unui stat membru sau a unui alt stat parte la Acordul privind SEE constituie o condiție de formă esențială care, potrivit articolului 78 alineatul (6) din Regulamentul de procedură, nu figurează printre cerințele care pot face obiectul unei îndreptări a neregularităților după expirarea termenului de introducere a acțiunii (a se vedea prin analogie Ordonanța din 5 septembrie 2013, ClientEarth/Consiliul, C-573/11 P, nepublicată, EU:C:2013:564, punctele 22 și 23, și Ordonanța din 17 iulie 2014, Brown Brothers Harriman/OAPI, C-101/14 P, nepublicată, EU:C:2014:2115, punctul 21).

48 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se concluzioneze că acțiunea trebuie să fie respinsă ca inadmisibilă.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

49 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

50 În speță, întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea sa la suportarea propriilor cheltuieli de judecată și a celor efectuate de EUIPO, conform concluziilor acestuia.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra extinsă)

dispune:

**1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.**

**2) O obligă pe doamna Nigar Kirimova să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO).**

Luxemburg, 9 martie 2022.

Grefier
E. Coulon

Președinte
S. Gervasoni